



DORIS UIT 'STURM DER LIEBE'



MARIANNE UIT 'THUIS'

AL TWEE JAAR ZORGT ZE VOOR HAAR ECHTGENOOT DIE AAN DE SPIERZIEKTE ALS LIJDT

SIMONE RITSCHER

'Je verliest je man beter in een ongeval dan hem langzaam te zien aftakelen'

Ze spelen beiden een soap-feeks: Simone Ritscher als Doris in 'Sturm der Liebe' en Leah Thys als Marianne in 'Thuis'. En ze acteren schitterend, want in werkelijkheid zijn het uiterst charmante dames. Maar ze hebben nog iets gemeen: hun inzet voor de strijd tegen de ongeneeslijke spierziekte ALS. Leahs kozijn overleed aan de ziekte en ze is zelf ambassadrice van de ALS Liga. Maar voor Simone sloeg de ziekte nog harder toe, want al twee jaar zorgt ze voor haar man die aan ALS lijdt. Exclusief voor Primo vertelt Simone over de lijdensweg, de toekomst en de vertwijfeling. In het bijzijn van Leah, die ALS-patiënten en hun familie helpt waar ze kan.

Simone, volgende maand vieren jullie de dertigste verjaardag van jullie huwelijk.

SIMONE RITSCHER: Vieren is niet echt van toepassing, maar we zijn inderdaad 30 jaar getrouwd. Lennardt en ik hebben elkaar leren kennen in 1980, op de acteursschool in Leipzig, toen nog in de communistische DDR. We werden vrienden, méér niet. Maar twee jaar later gingen we met de school voor drie weken naar Moskou, en daar is onze romance begonnen. Ik kan me niet goed oriënteren, en toen ik dat aan mijn toekomstige vertelde, stelde hij voor om me veilig door de stad te gidsen. In 1985 zijn we getrouwd en twee jaar later is onze zoon Philipp geboren.

Wanneer beseften jullie dat er iets niet klopte?

Drie jaar geleden. Lennardt was altijd een sportief type, maar plots voelde hij zich zwakker worden. Hij kon ook niet langer goed rechtop staan; hij liet als het ware

zijn schouders zakken. Maar pijn voelde hij niet. Een bezoek aan de arts stelde hem gerust: het was stress, hij moest het wat rustiger aan doen. In die periode werkte ik in München aan 'Sturm der Liebe', terwijl Lennardt achthonderd kilometer noordelijker in ons huis in Hamburg was. Dat jaar nog zijn we op vakantie geweest in Zuid-Tirol en viel het me voor het eerst op dat hij er als een oude man bij liep, de schouders ingezakt en voorovergebogen. Het baarde me zorgen, maar je denkt natuurlijk niet meteen aan het ergste.

Hoe is het dan verder gegaan?

In mei 2013 liep mijn contract met 'Sturm'

af. Lennardt kwam me ophalen met een minibusje, omdat er nog wat spullen in mijn appartement in München stonden. Zo'n lange autorit was voor hem nooit een probleem geweest, maar nu was hij totaal uitgeput. Hij minimaliseerde het allemaal, maar onder mijn impuls hebben we een afspraak gemaakt met de dokter.



Simone met haar zoon Philipp (links) en partner Lennardt (rechts).

Want intussen kreeg Lennardt van die kleine prikkelingen zoals iedereen die wel eens heeft rond de ogen, maar bij hem was het over het hele lichaam. De arts verwees ons door naar een neuroloog, die ons meteen een uitgebreid onderzoek in het ziekenhuis voorstelde. We zijn op een maandag binnengegaan en na een eerste onderzoek werden we al gerustgesteld: het was geen MS, geen parkinson, geen spierziekte. Ik weet nog dat ik aan de dokter vroeg: 'En toch ook geen ALS?' 'Nee, zeker niet', was zijn kordate antwoord. De volgende dagen onderging Lennardt nog een aantal onderzoeken. Op donderdagavond zei de

dokter dat hij thuis mocht slapen, om daags nadien terug te komen voor de resultaten. We voelden ons opgelucht, de dokters zouden ons immers niet naar huis laten gaan als er iets ernstigs aan de hand was. Dat dachten we althans, want 's anderendaags was het andere koek... 's Anderendaags al? Ja, dat is een dag die ik helaas nooit zal vergeten. Om te beginnen